

[Litha Christiansen]

materiale. For os at se er det et forsøg på at lægge et ideologisk slør over de faktiske forhold. Nu skal vi billedes ind, at EF er til fordel for os alle, uanset om vi er kapitalejere eller lønarbejdere. Propagandamaskinen skal til at køre, og denne lille hvidbog er blot en brik i det store spil i forbindelse med det direkte valg her til foråret. Og vi har jo erfaringer: vi kan bare tænke tilbage på den intensive kampagne, der blev ført fra industriens side ved afstemningen i 1972. Her rullede millionerne over bordet til EF-tilhængernes propaganda, og hvor kom pengene fra? Fra den del af det danske erhvervsliv, der umiddelbart havde fordel af et større marked. Nils Foss' erindringer, der netop er udkommet, er i denne sammenhæng en spændende læsning.

Til foråret skal alle til stemmeurnerne for at vælge EF-parlamentarikere. Der er gjort et stort nummer ud af at fortælle befolkningen, at det direkte valg til EF ikke er et spørgsmål om for eller imod EF, men bare et spørgsmål om at gøre EF lidt mere demokratisk. På trods af dette viser de sidste meningsmålinger, at kun en meget lille del af befolkningen er tilhængere af direkte valg til EF. Befolkningen er godt klar over, at valget ikke har en døjt med demokrati at gøre, men er et forsøg på at skabe nogle overnationale organer. EF-hvidbøger og såkaldte ekspertudvalg og andre lignende forslag, som vi sikkert kommer til at kunne tage fodbad i, skal kun bruges til at sløre EFs egentlige formål ved at bilde folk ind, at de har indflydelse på udviklingen gennem det såkaldte parlamentariske demokrati.

Glistrup (FP):

Dansk demokrati møder i 1978 og 1979 en helt ny udfordring. Da skal hundredvis af kandidater og andre interesserede ud at dyste i en valgmødeaktivitet, som vi aldrig har kendt noget til før, nemlig vælgermøderne op til EF-valget. Det er ganske åbenbart for enhver, der vil se, hvordan situationen er her i landet, at masser af dem, der skal ud at tale, ikke har de fornødne forudsætninger og har vældig svært ved at finde frem til materialet, fordi det i øjeblikket ligger spredt ud overalt.

Den essentielle og altdominerende begrundelse for det forslag, vi her behandler, er, at man på disse vælgermøder simpelt hen kan

have liggende en materialesamling ved siden af sig, så det ikke skal udarte til en debat, hvor man mere eller mindre infantilt står og beskylder hinanden for noget med millioner, eller var det nu milliarder, eller hvad er det nu, det drejer sig om, men hvor man virkelig kan sige, at der er et fælles sagligt grundlag, hvorpå man kan føre sin debat, og ud fra hvilket man kan komme frem til at argumentere med de fordele og ulemper, man har og ser i den videre udvikling.

Ud fra denne vision er dette forslag udformet, og deraf følger for det første, at den materialesamling, som bliver udgivet, virkelig indeholder en troværdighed for alle, hvad enten de er de argeste EF-modstandere, eller de ligger helt ovre på hr. Erhard Jakobsens og andres opfattelser, eller de befinder sig et eller andet sted midt imellem, sådan at vi altså ikke skal have besværet og bøvlet og nedgøringen af hele diskussionen som følge af, at man faktisk ikke rigtig ved, hvad det er, man står og diskuterer.

Derfor er det så vigtigt, at det redaktionsudvalg, der skal udforme bogen, har repræsentanter, som der i hvert tilfælde er nogle, der har tillid til på alle fronter, og derfor er det selvfølgelig ikke sådan, som den socialdemokratiske ordfører med fuldstændigt ekko fra sit konservative støtteparti anførte, at der skal være en politisk debat i hvidbogsudvalget. Hvidbogsudvalget skal bare stå som den redaktionelle garant for, at der ikke er undertrykt noget materiale, men at tingene virkelig er blevet belyst fair og rimeligt fra alle sider. Derfor skal man selvfølgelig sørge for, at det bliver stillet op på en overskuelig måde – det er vi alle interesserede i – og for, at materialet bliver godkendt fra alle sider, så vi ikke falder tilbage til den måde, som vi førte debatten på i 1972. Bevares, debatten i 1972 havde da afgjort sine demokratiske gode islæt – jeg hører ikke til dem, der ensidigt rakker ned på den debat, der fandt sted dengang – men vi har lært fra dengang, at vi skal sørge for at have et fælles debatgrundlag, og så kan vi hver for sig have vore vidt forskellige meninger, som man jo så ganske givet også vil have ved denne lejlighed.

Dermed har jeg besvaret fru Litha Christiansens spørgsmål: hvorfor vi er så interesserede nu? Af hensyn til det renfærdige danske debatgrundlag i den debat, der skal finde